

РЕШЕНИЕ

№ 4395

гр. София, 03.08.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав,
в публично заседание на 21.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ирина Кюртева

като разгледа дело номер **3110** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от АПК, вр. чл.186, ал.4 ЗДДС.

Образувано е по жалба от [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от П. В. М., управител, срещу Заповед № ФК-С382-0033875/17.02.2020 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“-С. към ГД „Фискален контрол“, ЦУ на НАП, с която е наложена ПАМ-запечатване на търговски обект- заведение за бързо хранене, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до него за срок от 14 дни на основание чл.186, ал.1, т.1, б „а“ от ЗДДС и чл.187, ал.1 от ЗДДС. В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като се иска неговата отмяна.

В съдебно заседание, процесуалният представител на жалбоподателя моли жалбата да бъде уважена и присъдени разноските, за което представя списък. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът в придружителното писмо и в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, излага становище за неоснователност на жалбата. Иска присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение.

СГП не изпраща представител и не взема становище.

Жалбата е подадена от надлежна страна при наличието на правен интерес, в законоустановения срок, считано от датата на връчване на заповедта, с оглед на което се явява допустима за разглеждане.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

След извършване на служебна проверка, съдът установи, че обжалвания акт е издаден от компетентен орган, в предвидената форма и при спазване на процесуално правните норми за издаването му.

Между страните не се спори, че на 11.02.2020г. в 09,30ч. е извършена проверка в търговски обект по смисъла на §1, т.41 от ДР на ЗДДС – Заведение за бързо хранене, находящо се в [населено място], [улица], стопанисван от жалбоподателя. Извършена е контролна покупка на 2 бр. кафета на обща стойност 1,60 лв., заплатени в брой, за която покупка не е издаден фискален касов бон от регистрираното в обекта и работещо фискално устройство. Отпечатан е дневен финансов отчет, видно от който е реализиран оборот в размер на 13,90лв., като сумата от 1,60лв. не е отразена във фискалната памет на ФУ. Констатациите са обективирани в Протокол за извършената проверка, възпроизведени в оспорената заповед. Потвърдиха се и от показанията на св.М. и М..

Административният орган е приел, че са нарушени разпоредбите на чл. 25, ал. 1 вр. чл. 3, ал. 1 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на Министъра на финансите и чл. 118 от ЗДДС, и на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. а от ЗДДС е наложил принудителна административна мярка по чл. 186, ал. 1 от ЗДДС.

С Определение № 1619 от 26.02.2020г. по адм.дело 2241/2020г. по описа на АССГ е отменено допуснатото предварително изпълнение на оспорената заповед.

Съдът намира, че при правилно установени факти оспорения административен акт е постановен в противоречие с целта на закона – определен е срок на ПАМ в размер на 14 дни за нарушението, което се установява от констатациите на контролния орган, като не са изложени мотиви относно необходимостта за действие на мярката в такъв срок. В заповедта бланкетно е посочено като основание, че запечатване на обекта в срок от 14 дни в достатъчна степен ще защити обществените интереси и постигне целите на закона относно превъзпитание на нарушителя, но изложеното не може да се определи като мотиви, тъй като представлява цитиране на основни принципи при прилагане на административната принуда, а не е посочване на конкретни факти, обстоятелства или съображения свързани с поведението на нарушителя, с други негови предходни нарушения, обусловили определянето на конкретната степен на административната принуда, в случая срока за налагане на ПАМ.

Мотивите, съгласно които срокът е съобразен с факта, че при продължаване на това нарушение за бюджета биха произлезли значителни и труднопоправими вреди отново са бланкетни, не са относими към конкретното нарушение и нарушителя и от тях не може да бъде обоснован извод какви по размер и начин на причиняване са значителните и труднопоправими вреди презюмирани от административния орган. Не е съобразена и конкретната икономическа обстановка, като ноторно е известно, че вследствие на обявеното извънредно положение, свързано с корона вирусната инфекция, е значително ограничена работата на такива търговски заведения и затварянето за 14 дни ще се отрази негативно в икономически и социален аспект за работещите в него. Една такава мярка ще се окаже несъразмерна с целта на закона.

Също така съдът счита, че непосочването на фактическите основания за издаване на ПАМ по отношение на конкретното дружество, представлява съществено нарушение на административно производствените правила, тъй като не дава възможност на съда да прецени дали са налице предвидените в закона предпоставки и нарушава правото на защита на страната, която следва да е запозната с твърденията на органа по фактите, за да ангажира доказателства в обратна посока.

Непосочването на конкретни мотиви относно срока, за който се налага принудителната административна мярка, съставлява нарушение на изискването на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, тъй като лишава съда от възможност да установи дали актът е постановен в съответствие с целта на закона - чл. 146, т. 5 от АПК. Изискването на закона за излагане на мотиви относно размера на срока, за който е постановена ПАМ не се преодолява с налагане на мярка в срок към една втора от установения от закона. След като законодателят е предвидил срок до един месец за налагане на тази мярка, то административният орган е бил длъжен да обоснове защо е определил точно размер от 14 дни на срока на мярката. Като не е изложил факти и мотиви относно цитираните обстоятелства имащи значение за определяне на срока на ПАМ, съдът не би могъл да прецени дали административният орган е упражнил правомощията си в съответствие с целите на закона, което е едно от основанията, посочени в чл. 146 АПК, за оспорване на индивидуалните административни актове. Това нарушение е особено съществено и е основание заповедта да бъде отменена като незаконосъобразна. В обстоятелствената част на ПАМ, не е посочено дали нарушението е извършено за първи път или дружеството е извършвало и преди подобни нарушения.

Предвид изложеното съдът намира жалбата за основателна. Оспореният административен акт, като неправилен следва да бъде отменен.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат сторените по делото разноски в размер на 650лв., от които 600 лв. възнаграждение за адвокат и 50 лв. държавна такса. Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], представлявано от П. В. М., управител, съдебен адрес [населено място], [улица], Заповед № ФК-С382-0033875/17.02.2020 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“-С. към ГД „Фискален контрол“, ЦУ на НАП, с която е наложена ПАМ- запечатване на търговски обект- заведение за бързо хранене, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма] и забрана за достъп до него за срок от 14 дни на основание чл.186, ал.1,т.1, б „а“ от ЗДДС и чл.187, ал.1 от ЗДДС.

ОСЪЖДА ЦУ на НАП да заплати на [фирма] с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], разноски в размер на 650 лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14 – дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: